

Sygn. akt II W 6044/17

(...) 957/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Bartoszycach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Wierzejska

Protokolant: st. sek. sąd. Anna Kuś

w obecności oskarżyciela za KPP B. nikt – zawiadomieni prawidłowo

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 listopada 2017 r. i w dniu 18 grudnia 2017 sprawy:

G. K., syna C. i Z. z d. K., urodz. (...) w B.,

obwinionego o to że:

w dniu 23 sierpnia 2017 r. o godz. 6:50 w B. na ul. (...) wywołał niepotrzebną czynność Policji wzywając na bezzasadną interwencję,

tj. o wykroczenie z art. 66 § 1 kw

orzeka:

I. obwinionego **G. K.** uniewinnia od popełnienia zarzuconego mu czynu,

II. na podstawie art. 118 § 2 kpsw koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. K. ma obecnie 53 lata, jest instruktorem zawodu budowlanego. Posiada z byłą żoną I. K. trzy córki, najmłodszą K., wiek 17 lat, która ma ustalone miejsce pobytu przy ojcu. Obwiniony zamieszkuje w B. przy ul. (...) wraz z byłą żoną oraz małoletnią córką K. K. w mieszkaniu stanowiącym współwłasność majątkową małżeńską. Pomiędzy stronami nie nastąpił podział majątku. Wspólnie zajmują czteropokojowe mieszkanie, w którym każdy ma oddzielny pokój, a czwarty pokój należy do córki obwinionego, obecnie nie mieszkającej z wymienionym. Pomiędzy G. K., a jego byłą żoną I. K. panuje konflikt rodzinny.

Obwiniony obecnie jest osobą bezrobotną. Utrzymuje się z pożyczonych pieniędzy oraz w kwocie 300 zł płaconych przez I. K., na córkę K. K..

(dowody: dane osobopoznawcze obwinionego k.6-6v, 21, wyjaśnienia obwinionego k. 9-11, 21-21v)

W dniu 23 sierpnia 2017 r. wymieniony zgłosił telefonicznie w KPP B. potrzebę interwencji z uwagi na to, iż była żona uniemożliwia mu konsumpcję śniadania gdyż w tym czasie gdy on w kuchni przygotował sobie posiłek, ona rozpoczęła

mycie okna kuchennego. Wymieniony dyżurnemu opisał szczegółowo zaistniałą sytuację, wskazał, iż obecnie nie ma żadnej awantury, może ona być, gdy zwróci żonie uwagę.

Na miejsce zdarzenia został wysłany patrol policji składający się z dwóch funkcjonariuszy policji S. M. oraz A. S. (1). Na miejscu funkcjonariusze policji nie stwierdzili żadnej awantury, uznali, iż obwiniony wezwał patrol policji bez uzasadnienia i zaproponowali obwinionemu mandat za wykroczenie z art. 66 kw w kwocie 500 zł, którego przyjęcia obwiniony odmówił przyjęcia.

(dowody: wyjaśnienia obwinionego k. 7, 9-11, 21-21v, zeznania I. K. k. 2v-3, 22, zeznania I. K. k.7v, 48v-49, zeznania S. M. k. 4-5, 21v-22, A. S. (2) k. 26-26v, notatka urzędowa z dnia 23 sierpnia 2017 r. k. 1, zapis zgłoszenia potrzeby interwencji k. 24)

Obwiniony przesłuchiwany podczas postępowania wyjaśniającego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Złożył obszerne wyjaśnienia pisemne, w których opisał jak według niego wyglądał przebieg sytuacji z udziałem byłej żony, a następnie samo zgłoszenia jak i przybycie funkcjonariuszy policji. Wskazał, iż nie zgadza się z zarzutem naruszenia art. 66 kw gdyż jego zachowanie nie było ani złośliwe ani swawolne i nie było nastawione na wywołanie niepotrzebnej czynności fałszywym alarmem, informacją lub innym sposobem. Ponadto nie wprowadził w błąd instytucji użyteczności publicznej albo innego organu.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 9-11)

Obwiniony w trakcie postępowania sądowego ponownie nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż jego zachowanie nie wyczerpało znamion zarzucanego mu wykroczenia. Podał, iż wezwanie policji było na skutek bardzo częstego, nagminnego znęcania się psychicznego I. K. nad nim i nad córką K.. W wyniku tego córka jest w trakcie przenoszenia się do internatu w B..

(dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 21-21v)

Sąd zważył , co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego brak jest podstaw do uznania obwinionego G. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu. Wykroczenia z art. 66 § 1 k.w. dopuszcza się bowiem osoba, która chcąc wywołać niepotrzebną czynność , fałszywą informacją lub w inny sposób wprowadza w błąd instytucję użyteczności publicznej albo organ ochrony bezpieczeństwa, porządku publicznego. Czynu tego można dopuścić się jedynie z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim.

Dla wyczerpania znamion ustawowych z art. 66 § 1 k.w., niezbędne jest zatem łączne wykazanie: faktu bezpodstawnej interwencji i umyślnego zamiaru sprawcy - złośliwości i swawoli, czego postępowanie dowodowe nie potwierdziło.

Z treści przytoczonego przepisu w pierwszej kolejności wynika, iż zarzucanego obwinionej czynu można dopuścić się tylko umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Świadczy o tym użyte w powyższym przepisie sformułowanie „kto, chcąc wywołać”. Sprawca ma zatem świadomość, że czynność jest zbędna, ale jego wolą jest, aby spowodować jej podjęcie. Ponadto w doktrynie wskazuje się, że sprawca chcący wywołać niepotrzebną czynność kieruje się przy tym złą wolą Po drugie chęć wywołania niepotrzebnej czynności opiera się na „fałszywej informacji” lub „innym sposobie”, przy czym „informacja fałszywa” to informacja nieprawdziwa, oszukańcza, nieszczerza, czy niepotwierdzona. I wreszcie po trzecie, użyte w dyspozycji określenie „wprowadzenie w błąd” to spowodowanie u powiadamianego przedstawiciela m.in. organu ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego takiego wrażenia, przeświadczenia, z którego wynikałaby konieczność podjęcia kompetentnych działań, takich jak przy rzeczywiście zaistniałym zdarzeniu. (Jankowski, Wojciech. Art. 66. W: Kodeks wykroczeń. Komentarz, wyd. II. LEX, 2013, Bojarski, Tadeusz. Art. 66. W: Kodeks wykroczeń. Komentarz, wyd. V. Wolters Kluwer, 2015).

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie obwiniony nie chciał wywołać niepotrzebnej czynności funkcjonariuszy Policji oraz nie doszło do wprowadzenia w błąd organu ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, będącego

wynikiem fałszywej informacji. Zachowanie obwinionego w ocenie Sądu nie wypełnia znamion wykroczenia z art. 66 § 1 kw. Przypisanie obwinionemu wspomnianego wykroczenia miałyby miejsce, gdyby ustalono winę umyślną, a więc działanie jej powinno być ukierunkowane na zamiar wywołania niepotrzebnej czynności. W niniejszej sprawie, to znamie czynu nie zostało wypełnione, gdyż obwiniony zgłaszając telefonicznie potrzebę interwencji nie podawał funkcjonariuszowi policji żadnych nieprawdziwych informacji. Opisał on zaistniałe z udziałem byłej żony zdarzenie, polegające na myciu przez nią okien, w trakcie gdy spożywać chciał posiłek. Z zapisu zgłoszenia interwencji wynika, iż wielokrotnie pytany przez dyżurnego funkcjonariusza policji o to, czy w mieszkaniu jest awantura, przyznaje że takiej awantury jeszcze nie ma. Nie można przyjąć, że obwiniony fałszywą informacją wprowadził w błąd przedstawiciela powiadomionej jednostki Policji. To dyżurny funkcjonariusz policji powinien ocenić zgłoszenie obwinionego i zdecydować o zasadności wysłania patrolu do miejsca zamieszkania obwinionego. Wezwanie obwinionego powinno zostać skutecznie zweryfikowane przez dyżurnego KPP już na etapie przyjmowania zgłoszenia. W związku z tym poczynienie takich ustaleń w sprawie nie może skłaniać do twierdzenia, iż informacja pochodząca od obwinionego była „informacją fałszywą” wprowadzającą w błąd organ ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. Podsumowując, skoro zgłaszający wiedział, że w miejscu zgłoszenia nie ma awantury powinien poinformować obwinionego, że Policja w tej sprawie nie może nic zrobić i pouczyć go o innych sposobach rozwiązania zaistniałego problemu, a nie kierować na miejsce wezwania patrol Policji. Obwiniony nie podawał fałszywej informacji, ponieważ wskazywał po co i z jakiego powodu żąda interwencji. Zdaniem Sądu były to powody, nieuzasadnione, bezzasadne, w tym znaczeniu, iż zgłaszanie tego rodzaju problemów, nie powinno odbywać poprzez wezwanie służb porządkowych w trybie interwencyjnym. Natomiast nie były to powody ani fałszywe ani wprowadzające w błąd.

Sąd dostrzega w niniejszej sprawie nadużycie ze strony obwinionego w kontekście bezzasadnego wezwania na interwencję Policji. Funkcjonariusze Policji wysyłani są na interwencje związane przede wszystkim z zagrożeniem życia, zdrowia, nagłych, nieoczekiwanych sytuacji, bądź pełnią asystę przy czynnościach innych organów (przykładowo przy komorniku w postępowaniu egzekucyjnym, czy przy egzekwowaniu kontaktów z dziećmi). Interwencja powinna mieć miejsce, gdy zaistnieje pilna potrzeba. W niniejszej sprawie, takiej sytuacji nie było. Obwiniony powinien był skorzystać z innych procedur, choćby złożenia zawiadomienia o możliwości popełnienia wykroczenia.

Jednakże Sąd ustalił, że obwiniony swoim zachowaniem nie zrealizował znamion wykroczenia z art. 66 § 1 kw. Dowodem na sprawstwo nie są wiarygodne zeznania dwóch funkcjonariuszy policji, obecnych na miejscu zdarzenia czy też byłej żony obwinionego, ani też nagranie rozmowy obwinionego z dyżurnym. Na nagraniu słychać jak obwiniony informuje o tym co się dzieje na miejscu zdarzenia, opisując dokładny, w jego ocenie, rzeczywisty przebieg zdarzenia, podkreślając, iż nie ma awantury, nic mu nie grozi, ale do takiej awantury może dojść w przyszłości, jeżeli tylko zacznie zwracać uwagę żonie. Podawane przez niego okoliczności nie wprowadzającą w błąd funkcjonariusza dyżurnego.

Obwinionego należało zatem uniewinnić od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Mając powyższe na uwadze, uniewinniono obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpw.

SSR Magdalena Wierzejska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis doręczyć:
 - obwinionemu,
3. za 7 dni lub z apelacją.

B., 11 stycznia 2018 r.